

BRANKO CSOPICS:

Az „Ifjú Gárda“ szerzőjéhez

Kezdő vagyok csak, nem szokott fegyver
ügyetlen újjaimhoz,
és te ősz farkas, célzásban mester,
és a tusában biztos,
ám ne haragudj, nem tiltható jog,
ha most helyetted s ellened szólok.

Most miközöttünk mély árkot ásnak,
s mord kerítést emelnek.
hogy bunker-sünök szegjék egymásnak
füskéit gyűlöletnek.
S te elrejtettél élőt s halottat,
harcunk nagy hangon — elhallgattad.

A halottaink! — hosszú a lista —
számuk az anya kérdi —
száz és ezer ifjú gárdista,
a te Olegod érti;
és te akadnál bíró-csahosnak,
hogy sírjaikat eltapossad.

Sok ifjú lányunk fektette földre
kegyetlen acél-zápor,
az arcát Uljádztól örökölte
mind, vagy Sevcov Lyubától,
mért hasítasz hát anyák szívébe,
fehér kendőket sírokról tépve!

Hallgatással vagy szóval igézve
a hőst törölni nehéz,
mert minden szívbe jól belevéste
egy óvatos, drága kéz.
Büszkeség s bánat örök őrsege
áll halhatatlan árny-küszöbére.

„Kis nép” választát halld, „nagy ítélő” —
így válaszol a földem:
Kosevoj él a szívünkben élő
sok értünkeseft hősből.
És millióink előled zárják
magukba doni Ifjú Gárdád.

(Ács Károly fordítása)